

LIBRIS

We know
books

Gabriel Vacariu

Domnul G. pe Creasta Balaurului

EDITURA REVISTEI

TIMPUL

Iunie 2024

Într-un septembrie molatic din 2022, dl. G. urcă pe un traseu nemarcat (rețineți: nemarcat!), din Munții Bucegi. E un traseu de 10 ore: Bușteni, Valea Morarului, vf. Țimbalului, apoi Creasta Balaurului (topica acestei povești fără margini) care ducea către Vf. Bucșoiu Mare (2492m) și avea intenția să coboare pe la Prepeleac, spre Gura Diham. Traseul era extrem de dificil până și pentru un individ precum dl. G., cu mare experiență de urcat pe munți, atât vara cât și iarna.

După ce a ieșit din pădure, dl. G. a început să urce printre stânci. Stâncile deveneau tot mai înalte pe măsură ce el se avânta tot mai sus, cu cât se apropia mai mult de creasta muntelui, Creasta Balaurului. Trebuie să specificăm chiar aici: când a început să urce această creastă înfricoșătoare, a apărut și pericolul. Era conștient că dacă va pași, din greșală, 20-30 cm în stânga sau în dreapta, va cădea în prăpastie fie în stânga, fie în dreapta. Creastă era foarte ascuțită, foarte îngustă și plină de stânci tăioase, albe (prea albe, bineînțeles). Cititorul trebuie să-și imagineze că aceste creste sunt mereu bătute de vânt și de ploaie, poate acesta reprezintă motivul pentru care erau atât de curate, de albite (era să scriu curățite) de „mizeriile umane”, dar nu era

un traseu prea umblat. (Nici nu mi-aș imagina vreodată un individ uman *să se cace* pe Creasta Balaurului; cum ar trebui oare să fie poziția lui și apoi, unde s-ar duce rahatul acestuia? – al omului, desigur, nu al balaurului...)

Crestele, atât de albite, erau înfricoșătoare, de-a dreptul înfricoșătoare. De ce oare? Te-ai întrebat vreodată cât de înfricoșătoare pot fi niște creste de munte, sus, acolo, pierdute printre ceruri? Dar dacă, de fapt, aceste creste ar fi, cu adevărat, colții uriași ai unui Balaur de care tu, plimbărețule, habar nu ai, dar pe care tu să fi crescut, să fi fost educat? Adică pe niște creste uriașe, înfiorătoare, pe care tu să fii nevoit să le urci în fiecare zi, așa, în neștire, de parcă ai fi orb? (De fapt, tu chiar ești un orb care are însă impresia că vede/știe totul în această lume, în acest Univers orb sau orbitor, cum o mai fi și asta).

Orbule, drept să îți spun, mă mir că tu citești această poveste; poate că eu mă înșel, poate că și eu sunt înșelat de un alt Balaur. Cine poate să susțină că poate scăpa de Balaur? Nici măcar balaurul-în-sine nu poate scăpa de sine. Doar că balaur-în-sine nu există: e vorba de un sistem format din balauri care se mănâncă unul pe altul și care, la rândul lor, sunt mâncați toți, până la urmă, de un balaur și mai mare.

Ce-am putem face? Am putea, e drept, să ne revoltăm împotriva balaurului, doar că pe noi, oamenii, ne doare în cot, ăsta e adevărul.

Așadar, dl. G. știa că dacă va face un pas greșit, fie în stânga, fie în dreapta, va cădea în prăpastie, iar aceasta era atât de adâncă încât părea că nu are capăt.

Poate că avea peste 100 metri, de unde să știu eu? Dar vă dați seama, un om să cadă în gol 100 m până să atingă, în sfârșit, Pământul (asta ca să nu fie acuzat că l-a plagiat pe Kafka). Pământul nostru pe care trăim, cică, de milioane de ani, dar habar nu avem ce și cum, de fapt, tu cititorule tot peste niște pietre ai căzut, iar la baza prăpastiei erau tot niște stânci, deși nu erau atât de ascuțite ca despre cele despre care vorbim noi aici. Nici nu aveau cum să fie la fel de ascuțite, nu? De ce nu? Nu știm...

În fine, când era deja pe Creasta Balaurului, dl. G. era uimit de peretele uriaș de stâncă a muntelui aflat chiar în stânga crestei pe care el urca, și tot urca... Era un perete vertical de vreo 150 metri, arăta ca un ecran de cinema, doar că în loc de vreo vizionare a unui film artistic american, dl. G. vedea un perete de stâncă, albit și acesta, și drept, înfiorător de drept.

Reiau: între Creasta Balaurului și peretele din stânga, aflat cam la vreo 80 metri, fundul prăpastiei abia se vedea, însă la un moment dat, dl. G. a văzut 3-4 omuleți care urcau jos acolo, în vale. Se numea „Valea Albă”. Nici nu avea cum să se cheme altfel, cred că ai fi de acord și tu, cititorule: era albă precum un răsărit de soare.

(Vezi că acum, chiar acum, și tu participi la urcarea Crestei Balaurului, așa că nu ai cum să fii nemulțumit de această poveste; ești și tu un răhățel de erou al acestei povești, deci cum să fii nemulțumit de vreme ce asta e singura șansă a vieții tale ca să fii tu însuși eroul unei povești? Ce ți-ai putea dori mai mult?)

Deci valea era albă, prea albă, cu stânci mult prea albite și prea ascuțite, doar că domnul nostru G. chiar se gândea dacă nu cumva e o iluzie că totul părea atât de albit, nu doar creasta pe o urca el (Creasta Balaurului). Se gândea că poate era un „Balaur alb”? Oare asta să fi fost cauza pentru care oamenii-de-rând (să nu spun idioții) nu știu nimic de Balaur? Sunt ei, Balaurii, atât de albi sau asta era doar o excepție? Sau poate Balaurii sunt invizibili, nici măcar albi? Aduceți-vă aminte de „casa poporului” sau de „catedrala neamului” – *balauri* construiți de analfabeții României, susținuți de mafioții din politică și biserică (adică popii-slugi, lingăi ai altor lingăi)...

Ca și crestele din dreapta Crestei Balaurului, perețele uriaș din stânga era la fel de alb, parcă era făcut din marmură, deși nu era marmură. Parcă era spălat cu un detergent alb, atât de alb, încât totul părea să fie doar o iluzie și nimic mai mult. Sau poate chiar era o iluzie? Nu cumva viața fiecăruia dintre noi este o iluzie amărâtă? Dar dacă e o iluzie, o fi și viața noastră atât de albă ca această „Vale Albă”?

Hm... Dar noi, cititorii, suntem în vale (în Balaur) sau pe creastă (călare pe balaur, un mic balaur măcar)? Noi suntem alături de dl. G., pe Creasta Balaurului, sau suntem mici omuleți aruncați colo, în vale, în acea Vale Albă, și nicăieri altundeva? Unde suntem noi? Unde ești tu, cititorule? Tu, amărătule? De ce galaxia noastră fuge că o nebună din ce în ce mai repede, și încotro fuge, de cine fuge? O fi fugind de un balaur și ea? O fi fugind de Big Bang datorită căruia chiar a

apărut în acest univers stricat? O fi chiar universul ca un ceas stricat care țacăne, doar țacăne și fugе unde apucă?

Știu, nici măcar nu te-ai întreat vreodată așa ceva, nefericitule, nu aveai cum să te întrebі asta. Stai liniștit, dormi în pace, nici nu ai cum să dormi altfel...

Salvare? „Salvare” pentru tine, cititorule? Ce-i asta? Există pentru tine, cel ce dormi, cuvântul ăsta, „salvare”? Tu nici măcar nu exiști, nici măcar nu gândești, nu ai cum să gândești, stai și te uiți la TV și mănânci popcorn și bei bere în weekend. Și ești mulțumit de viața pe care o cari în spate. Te crezi „cel mai tare din parcare” (care parcare, ignorantule? aia plină de analfabeți, lingăi, imbecili, ticăloși...). Nefericitule, tu nu exiști; a trecut viața pe lângă tine, a fugit de tine.

De unde putem, însă, să știm că dl. G. nu trăia decât o iluzie și nimic mai mult? Nu avem de unde să știm. De unde știi tu, cititorule, că această poveste în sine nu este o iluzie, ca și laptopul pe care îl ții în fața ta? De fapt ecranul nici nu există, întinderea aceea albă din interiorul ecranului, literele acelea mărunte, cuvintele create pentru ca tu să le citești nu sunt decât niște pixeli albiți sau întunecați pe un ecran inexistent, deși jos, în marginea ecranului, ai și semne colorate. Deci nu există doar „Valea Albă”, mai sunt și culori în viața ta, nu-i așa? Dar tu poți fi mulțumit, nefericitule. Habar nu ai, de asta ești tu mulțumit; atunci când știi prea multe, ai încurcat-o! S-a dus dracului fericirea ta. Ar fi ca și cum tu ai urca pe acea Creastă a Balaurului, altminteri un balaur înfricoșător.

Dar de ce Balaurul nu ne înghite acum când urcăm pe creasta lui? De fapt nici măcar nu ne băga în seamă! Suntem și noi precum acei mici omuleți din vale, din Valea Albă, micuți, limitați, îngrămădiți printre stânci nepieritoare și, totuși, de ce acele creste, acei pereți, acele stânci erau atât de ascuțite și, mai ales, atât de albe, de albite? Poate că cineva le spălase, le frecase cu un burete plin de apă cu detergent foarte bun, timp îndelungat, al dracului de lung?

Dar în acea zonă, deși muntoasă, nici măcar nu plouă prea des, deci avem dreptul să ne întrebăm, acum, nu mai târziu (nu știm ce se va întâmpla cu noi după ce vom mai urca câteva creste pe acest traseu al naibii de infernal), de ce erau atât de albe? Un alb, prea alb, halucinant, dar și fascinant în același timp. Și apoi, care era motivul să urcăm pe acea creastă, pe Creasta Balaurului?

Dl. G. continuă să urce, mai exact, să se agațe de stânci, de acele stânci atât de albe, atât de albite de ploile transparente. Niște stânci atât de înțepenite de parcă participau la o înmormântare. Dar ce înmormântare liniștită, tăcută mai era și asta? Nu se auzea nici măcar ciripit de păsărele. Dar ce să caute o păsărică aici, pe Creasta Balaurului? Poate să existe, cu adevărat, viață pe Creasta Balaurului?

După un timp, dl. G. a fost nevoit să se „cațere” efectiv; era din ce în ce mai greu, mai dificil, pe acele creste ascuțite, albite. Se agăța cu disperare. De ce? De unde atâta disperare? Doar știm deja că acele stânci ascuțite și albe erau, de fapt, creasta unui balaur și atunci

putem să ne întrebăm, de ce dl. G. se chinuia singur? Ce voia de la viață, în general, ce voia de la viața lui?

Nu cred că putem să răspundem la această întrebare neliniștitoare, apăsătoare. Noi, cititorii, suntem oricum liniștiți deși urcăm și noi, alături de dl. G.. pe acea infernală Creastă a Balaurului (înfiorător Balaur, nu?), printre aceste cuvinte care devin parcă, din ce în ce mai întunecoase, mai întunecate, mai ascunse, mai bolnăvicioase, pe această pagină atât de albă sau de albită, cum o fi.

La un moment dat, dl. G. a văzut în fața lui, chiar în fața lui, pe acea creastă de munte (sau Balaur?) deosebit de îngustă, niște stânci foarte ascuțite și înalte și se gândea că va fi foarte greu, dacă nu imposibil pentru el să urce. Când s-a apropiat de acele stânci, pășind cu grijă pe acea creastă de 20 cm, nu mai lată (nu avea unde să fie mai lată de vreme ce în stânga și în dreapta erau prăpăstii ucigătoare, nimic altceva), dl. G. a văzut că cei de la „Salvamont” puseseră niște lanțuri pentru curajoșii care îndrăzneau să urce pe acea creastă, așa numită a Balaurului.

Dl. G. și-a dat seama că acele lanțuri erau salvarea lui: ce ironie, să consideri că niște „lanțuri” te pot salva, când însuși cuvântul „lanțuri” te trimite imediat cu gândul la cătușe înlănțuite, la „închisoare” și la securiști. La ce altceva să te trimită? Dar aici, lanțurile păreau să fie, măcar în această situație tragică, în această Vale Albă (atât de albită), chiar salvarea lui. Ce ironie!

Dar te întreb pe tine, cititorule, poți să fii sigur, vreodată, de vreo salvare, de orice natură ar fi? Salvare

de la ce? Dacă am ști că trebuie să existe întotdeauna o „salvare” de la ceva „înfricoșător”, nu am mai încerca să „escaladăm” acel ceva niciodată, nu?

Și atunci, cum altfel? Viața nu e o cățărare? Și, mai mult chiar: ce fel de încercare/cățărare ar mai fi atunci când știi că nu există niciun risc? Tu cititorule, nefericitule, nu ai încercat să te cațeri vreodată pe ceva; ai fost un nimic întreaga ta viață, așa că dormi în pace, muritor-de-rând ce ești (adică „ce nu ești”).

Ajungem, iată, la primul detaliu important pentru mine, povestitorul (cred și pentru tine, cititorule, care din păcate nu ai urcat niciodată acele creste ascuțite, niciodată nu ai avut îndrăzneala să pășești pe creste albite, atât de albite încât să pară ireale (parcă cineva le spălase cu un detergent neapărat foarte alb). Și totuși, poate că aceste creste erau ireale, doar o fantezie în mintea dlui G., doar povești mici în cadrul unei povești mai mari, nimic altceva... Cine să mai știe? Eu nu eu am făcut această excursie niciodată, dar niciodată!

Eu sunt „în rând” cu cititorul-de-rând, bine că nu ești singur, cititorule! Nu-i așa că ești pe deplin mulțumit de viața ta inexistentă? Dacă nu ai fi mulțumit, ai încerca să urci și tu pe acele creste; dar tu ești mulțumit de viața ta zilnică atât de plictisitoare, dar care merge atât de liniștit către moarte. Ce bine, nu?

Dar ce excursie putea să mai fie și asta când totul începea, încetul cu încetul, să devină din ce în ce mai înfricoșător, mai înfiorător, aerul era din ce în ce mai rece (deși era vară), frigul începuse deja să domine acea scenă suspendată, acea creastă care era cățărata de dl. G.

Eu zic că ar trebui să ne abținem, încă nu devenise totul chiar atât de înfricoșător cum părea; ar trebui să avem curajul, măcar acum, să credem că nu era totul atât de înfiorător, deși amintesc aici că dl. G. urcă pe creasta unui balaur, iar tu cititorule, nefericitule, nu ai urcat niciodată pe vreo creastă a unui balaur; și atunci, de ce citești această poveste? Ești conștient că nu e pentru tine, ne-cititorule, dar mergi mai departe! Încearcă să te sustragi de la cățărare, nu e nevoie să te agăți de acele lanțuri, nu încerca să urci și tu acele stânci atât de ascuțite și albite (ce bine că stâncile sunt albite, dacă erau negre, mai era povestea noastră atât de frumoasă? ai mai fi avut curajul, cititorule, să te cațeri, alături de mine, de dl. G., de acele stânci înnegrite? bine că erau măcar albite...).

Doar că acum, și eu, povestitorul, și tu, cititorule, am început să căpătăm curaj (începutul unui „curaj nebun” cumva? Nici nu dau răspuns, poate că îmi e frică până să și răspund), am început să credem că nu era totul chiar atât de înfricoșător pe cât părea să fie, cu alte cuvinte, viața e frumoasă (chiar dacă e tristă), nu-i așa?

Tu, cititorule, ești mulțumit de viața nenorocită pe care o ai, ce dracu' ți-ar trebui să urci, așa în neștire, acele creste ale Balaurului? Nu sunt creste normale, ale unui munte normal, de ce ai vrea să urci niște creste ale unui Balaur? Nu te forțează nimeni să faci asta, dimpotrivă: ei vor ca tu să stai liniștit și mulțumit în burta balaurului, ce nu îți convine? Poate că totul e doar o poveste, nu? Cititorule, ca orice om *normal*, te crezi „cel mai mare din parcare”; dă-i înainte, ignorantule.

„Ei bine” (de fapt, „ei rău”), chiar atunci când dl. G. urcă aceste stânci atât de ascuțite și de albite de pe Creasta Balaurului, chiar el, numai el (bine că nu și noi) a făcut un mic pas greșit în stânga (vă jur, nimeni nu l-a împins, niciunul dintre noi nu i-am dat vreun brânci, deși știm cu toții că ar fi fost nenumărați care ar fi vrut să-i dea un brânci dlui G. pe acea creastă a balaurului (cum de îndrăznea individul ăsta nenorocit să urce pe creasta balaurului? Cum?). Suntem cu toții „români care cerșim din poartă în poartă”, ce altceva să mai vrem de la viață, de la viața noastră? Oare de ce culoarea „neagră” e pentru moarte și culoarea „albă” e pentru căsătorie/viață? Sunt cumva cuvintele negre pentru moarte, cuvinte aflate pe aceste pagini atât de albite pentru o întreagă „viață” trăită în van? Dar toate neamurile își reprezintă moartea prin negru? Pentru cine, pentru cei care sunt încă în viață? Adică pentru muritorii-de-rând.

Uite-așa, fără niciun brânci, dl. G. a pășit greșit, era chiar el cel care a greșit; a făcut o greșeală, una singură, în mersul altor pași atât de atenți făcuți până atunci, pe acea firoasă Creastă a Balaurului (dar cum de erau acei pași atât de atent făcuți dacă, până la urmă, a pășit greșit, a pășit alături de acea potecă atât de îngustă?). Oare nu cumva chiar Balaurul a făcut un gest (și-a scuturat creasta lui înfricoșătoare), detalii neștiute? Dar știm, călcând greșit, călcând lângă acea potecă atât de îngustă, împrejmuțată de acele prăpăstii atât de înfricoșătoare, ei bine (care bine?), dl. G. a lunecat și a căzut în prăpastie, a căzut în gol, înspre acea vale atât

de albită, valea morții, căci doar moartea mai putea să îl aștepte acolo, jos printre stânci (nu mai conta că erau și acestea ascuțite sau nu).

Dar, de ce oare era atât de albă acea „Vale Albă”? Trimiterea cumva la moarte și noi nici măcar nu bănuiam asta? De ce nu se chema „Valea Morții” de vreme ce era o vale a morții? Domnul nostru, adică dl. G., a căzut în prăpastie; cred că acea prăpastie era o mică parte din acea „Vale Albă”, „Valea Morții” – spune-i cum vrei cititorule, ce mai contează, pentru cine contează? Tu ești pe deplin (neapărat trebuie să fii „pe deplin”, nu?) mulțumit de viața ta atât de liniștită, de pătuțul în care stai lungit și citești această nenorocită de poveste, deci cum naiba să urci tu pe Creasta Balaurului atât de albită de ploi și vânt, de zăpadă atât de albă și asta (de ce oare totul începuse să se albească atât de tare?) trupul dlui G. era în cădere în acea prăpastie (atât de albită) a morții. El (nu noi, ce bine! bine pentru el, pentru noi? Stai să vedem cu urmează, Dumnezeu cu mila), el a început să se „prăbușească” (precum un castel de nisip sau un cățel mic și blând) în acea Vale Albă/misterioasă (prea albă, bineînțeles, pentru o „moarte albă”? Orice moarte este înnegrită de noi, rude, prieteni, amici înnegriți, nu?), iar această cădere accelerată (orice cădere, pe acest Pământ, este accelerată, știm de la fizică), din ce în ce mai accelerată, era chiar acea cădere accelerată precum o simfonie accelerată (poate Simfonia a7-a, Beethoven sau Boleroul, Ravel, nu știu). De fapt, asta a crezut dl. G. încă din prima clipă a căderii lui (era ca în acea poveste a lui Kafka cu acel vânător care cade și